

De mandlige skuespillere i »H3K« spiller både mande- og kvindrollerne – uden at det bliver småbaset eller underligt. Alle, inklusive Lars Mikkelsen i forgrunden, gør det fantastisk. Pressefoto.

Sublimt tvekønnet ordteater

»H3K« er virkelig en forestilling, som kaster noget af sig. Den både kan, gør og tør!

AF LARS WREDSTRØM

★★★★★

Hvor er det vidunderligt at blive udfordret af en begavet, grænsevoverskridende, nyskabende men også ældgammel komedie, som burde være fortærsket på kryds og tværs. Men sådan forholder det sig med den opsigtsvækkende og meget seværdige forestilling »H3K«, der kan opleves i København.

Titlen henviser til originalforlægget, Shakespeares »Heligtrekongersaften« (skrevet ca. 1601), der i lighed med den ny titel »H3K« er skåret til, så publikum i realiteten kun får de bedste og mest væsentlige højdepunkts-scener fra denne komedie.

Men bliv ikke nervøs. Kender man ikke komedien på forhånd, kan man sagtens følge med, for dette er nemlig ikke blot et stykke Shakespeare teater for ken-

dere, alle – feinschmeckere eller ej – tages ved hånden, for så at blive overrasket på alle planer.

Måden, det gøres på, er, at alle roller – også kvindernes – spilles af mænd, uden at det krænger over og bliver en omgang bassetæster på hæftet frelst budskaber og løse håndled.

Ordene trækker læsset

Tricket er nemlig, at det er ordenes betydning, frem for selve handlingen, som trækker det store læs. Personernes kon kommer kort og godt i anden række, for tramfokortet er, at »H3K« sætter fokus på vigtigheden og rækkevidden af det, der siges, men ikke gøres, her i et velafbalanceret mikse mellem Niels Bruuse, Edvard Lønbæk og Line Kroghs oversættelser.

På Shakespeares egen tid fandtes begrebet kvindelige skuespillere overhovedet ikke. Kvinder var nemlig forment adgang til scenen i hele Europa indtil 1660, og de sidste baktioner faldt i realiteten først i slutningen af 1800-tallet. Men netop det, at alle roller blev spillet af mænd, gjorde, at Shakespeare rent teknisk skulle spille på, at elskoven og forførelsen foregik på det talte plan. For at lade de mandlige skuespillere røre ved hinanden – endogså lyske hinanden, var fuldstændig utænkeligt.

Derfor er kærlighedsscenerne i samtlige af Shakespeares skuespil så fortættede omkring det talte. Perspektivtvis dette i forhold til f.eks. Romeo og Julie og Othello og Desdemona – kærlighedspår, der i dag sagtens kan kysse hinanden, uden at nogle vil undre sig, netop fordi de spilles af en mand og en kvinde. Men det blev disse fortællinger altså ikke på Shakespeares tid, og derfor bygger Shakespeares kærlighedssjeblikke – inklusiv dem i »Heligtrekongersaften« (her »H3K«) – på, at kærlighedsproget skal være toptunet med de allersmukkeste metaforer, som overhovedet findes. Der skulle kort og godt komponeres for, at personerne (oprindeligt) ikke måtte røre ved hinanden.

Afslappet konsidentitet

Omvendt skal man heller ikke være blind for, at Shakespeare selv tog det meget afslappet med konsidentiteten. Der er nok en årsag til, at den ellers gifte Shakespeare i sit testamentte og boopdeling sikrer, at hans seng skulle arves af en ligeledes gift mand »thi han er den, der kender min seng bedst«, som der står.

Det bisæksuelle køres der heldigvis ikke på i denne opsætning – det ligger blot som noget underspillet. For hvis »H3K«,

ud over at sætte ordene og deres indhold i centrum også spillede på det direkte små-basede, ville alle de mange nye lag tilsammen få opsætningen til at kollapse.

Vaskægte ensemblespil

Lars Mikkelsen har i første omgang fungeret som forestillingens trækplaster og promæssige frontfigur – en stjerneplacering han meget klogt ikke slæber med sig ind på scenen. Hele opsætningen leveres nemlig som vaskægte ensemblespil, hvor ingen spiller på de andres bekostning. Så stort kompliment til både Thomas Magnussen, Morten Hauch-Fausbøll, Benjamin Kitter, Peder Holm Johansen, Kenneth Müller Christensen og Lars Mikkelsen, som i den grad kører med klatten.

Læg dertil Klaus Risagers isrefaldende og velfungerende sang og musik, hvor han bla. i egen fremførelse giver den alt, hvad den kan trække i komediens berømte narresang »Og det regner, det regner hver eneste dag«. Og ikke mindst en super flot og meget gennemført iscenesættelse begjæret af makkerparret Berry McKenna og Martin Tullinius.

Det er det nyetablerede Teater Republics første egen produktion, men ikke desto

mere har man lagt forestillingen uden for teateret faste københavnerrammer på Frederiksberg. Forestillingen spiller nemlig i et meget smukt gammelt spejltelt med mahognivægge med ditto af facadelejerne vinduer. En tilfældig der skal minde om, at teatret på Shakespeares egen tid var runde, hvor publikum så bla. stod under åben himmel, mens der blev spillet på en overdækket scene med et enkelt gardin som eneste bagtæppe. Rekvisterne var der stort set ingen af, og den trend følger man op på i »H3K«.

Det er heller ikke nødvendigt, for med så utrolig og bemærkelsesværdig en opsætning, som der her er tale om, kan man slet ikke lade være med at blive grebet – om ikke andet så af bare forbavelse over, hvor langt og hvor nyt man kan gå med et ellers gammeldømt materiale.

Hatten af og stor reverens. Dette er virkelig en forestilling, som kaster noget af sig. En forestilling der kan, gør og tør!

»H3K«
Teater Republic
Spejltelt på Østerfaldt torv i København
Fra til 31. oktober.